

Οι πειράται

του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι του Παρισίου, τετραπέροτο και διαβολέμενο, ο Φρικέτος, γυρίζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη. Σε μία ερημιά της Αυστραλίας συναντάει με τον τρομερό ληστή Σμιθ και παίζει μαζί του. Ο Σμιθ, σωστός Ηρωικός, σωστός Γολιάθ, την παίζει από το χαμίνι άσχημα. Δέχεται βροχή γρόθων και σωριάζεται κάτω μισολιπόθετος, αλλά και ένδοξοισαμένος με τον μικρό εκείνο διάβολο. Την ίδια στιγμή όμως προβάλλουν άεφανα μερικοί άστυνομικοί, που καταήρτον τον ληστή, και τα πράγματα άρχίζουν να γίνονται σοβάρια... Ο Σμιθ συλλογιέσεται και καταρθώνει να δραπέτευση άμεσως. Τότε οι άστυνομικοί, άνέξεστας, συλλαμβάνουν τον Φρικέτο. Τη νύχτα όμως, ένώ κοιμούνται στο βάθος, ο Φρικέτος καταρθώνει να δραπέτευση κι αυτός, παίρνοντας ένα από τα άλογά τους...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Με δυσκολία κατάρθωσαν να τσακώσουν τις ταραγμένα άλογά τους. Ήσαν τρία, γιατί στο τέταρτο επάνω, είχε καθαλλικήσει κι έφευγε το χαμίνι. Οι τρεις πόλισταν πήδησαν στ' ολλά των άλόγων τους κι ο Μαύρος ίχνηλάτης έμεινε πεσός. Έλπίσοντας πως το ένστικτο θα ώδηγήσει τ' άλογα να τρέξουν κατευθείαν προς τ' άρπαγμένο, τα σπηρούσαν με δύναμη. Έκεινα όμως, κέρτασαν τις ράχες τους, χρεμέτισαν σαν να πουούσαν και σωριέσθηκαν θεραιά στο χώμα, τραβώντας μαζί τους και τους εκπλήκτους άναβάτες!...

III

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΣ.—Η ΣΦΑΙΪΗ ΤΩΝ ΛΑΟΓΩΝ.—Ο ΣΚΟΠΟΣ ΕΞΑΓΓΕΙΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ.—Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΤΕΙ ΣΕ ΠΟΛΙΣΜΑΝ.—ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.—Ο ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΜΠΟΣ.—Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΥΝΤΣ.—ΤΟ ΞΕΚΡΕΜΑΣΜΑ ΕΝΟΣ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ.—Η ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΥ.

Ένώ οι τρεις Άγγλοι άστυνομικοί έλασθημούσαν και προσπαθούσαν να ξεφύγουν από το θάρος των άλόγων τους που δεν μπορούσαν πειά να σηκωθούν, ο Φρικέτος εκάλπαζε σαν θολις άνάμεσε απ' τη ζουγκλα.

Τι διάβολο! μουρμούριζε. Τι δουλειά είχα εγώ κοντά σ' αυτούς τους προμηθευτές της κρεμάλας... Άκουσε εκεί να με πιάσουν σαν κοινό λωποδότη και να θέλουν να με τραβήξουν άνάμεσα απ' αυτό τον άτελειώτο κάμπο για να με πάνε στους δικαστές τους... Αυτό ήταν πάρα πολύ...

Δέν θα ήμουνα πειά ο Φρικέτος, ο Μικρός Παρισινός, αν αυτόι οι πολιορκημένοι μπορούσαν να με κρατήσουν δυό ώρες παραπάνω. Τι μούτρα βόγουν αυτή τη στιγμή...

Η φάρσα ήτανε κάπως σκληρή θέβαια. Μά, στο κάτω-κάτω δεν την άρχισα εγώ... Τι τους ήρθε να με συλλαβουν έμένα, έναν ακίνδυνο ταξειδωτή;... Σάν να μην υπήρχαν χιλιάδες και χιλιάδες παληανθρώποι σ' αυτό τον τόπο.

Ο διάβολος να με πάρη αν δεν έχουν αυτή τη στιγμή τασκιομένη τη ράχη τους... Δέν λυπάμαι παρά μόνο τα άλογά! Τά φτωχά ζώα! Έγινε αληθινό μακελειό.

Όσο γι' αυτό το θρωμομάυρο που τους κάνει το λαγωνικό, θα ήθελα να τον κρατήσω δυό-τρεις στιγμές μέσα στα δέκα μου δάχτυλα...

Τό άσχημότερο!... Με πόση ευχαρίστησι θα τοούτριβα τό λαργύκι για να τον μάθω να σέδεσαι, άλλη φορά, τους διαβάτες που έχουν ηουχη τη συνείδησή τους...

Τελοσοπάντων, δεν έγασα τον κειρο μου... Κανόνισα όπως του έδιζε αυτό το μεγάλο παληάνθρωπο Σάμ Σμιθ... Άλθθεια, τί γροθοπατινάδα... Έπειτα, άπόχτησα ένα περίφημο άλογο. Ο τρόπος θέβαια, με τον όποίο τό άπόχτησα, δεν ήταν και

τόσο περιφημος, μά τόσο το χειρότερο... Στόν πόλεμο, σαν στόν πόλεμο...

Άς δούμε όμως τώρα, με τί τρόπο δραπέτευσε ο ήρωας μας. Την ώρα, που τυλιγμένος μέσα στην κουβέρτα του, ώνειροπολούσε να δραπέτευση, κυτταζοντας τ' αστέρια και άκούοντας τους φύλακας του που ροχαλλίζαν, ο Φρικέτος σκέφτηκε ότι ο πιο άπλος τρόπος θα ήταν κι' ο καλύτερος. Αφού συλλογιέσθηκε κάμποση ώρα με την άνεσή του, έβγαλε άδόρυβα τό μαχαίρι του απ' την τσέπη του και τό άνοιξε, διατηρώντας φαινομενικώς την πτό άπόλυτη άκίνησία.

Τό σκοτάδι, που ήταν θαυότατο, εύνοουσε εξαιρετικώς τά σχέδια του, των όποιων η πραγματοποίησης απαιτούσε άσυνήθιστη έπιδεξιότητα και τέχνη. Με όμοιον ήρωοβρόδερμο, κατάρθωσε έπειτ' από άλτεπαλλήλες κι' αδιόρατες κινήσεις και χωρίς ο παραμικρός θόρυβος να φτάση σ' αυτία των πόλισταν, να βγη απ' την κουβέρτα του, ή όποια ώστόσο εξακολουθούσε να φαίνεται πως σκέπαζε τό κορμί του. Έπειτα, σύρθηκε άνάμεσα στα χόρτα, έφτασε κοντά στα άλογα και με τρία γρήγορα χτυπήματα, έκοψε τά πόδια σε τρία απ' αυτία.

Ο Μικρός Παρισινός είχε διατίσει πολύ πριν κάνει αυτή του τη σκληρότητα. Η ιδέα πως θα σασκάτευε για πάντα τά ευγενικά αυτία ζώα του άναστάνανε την καρδιά. Του φαινόταν ότι θα διέπραττε δολοφονία. Μά φούο δεν ήταν δυνατόν να ξεφύγη άλλοιώς από τους πόλισταν, τί άλλο μπορούσε να κάνει.

Τά άλογα χρεμέτισαν, εκείνη τη στιγμή, πένθιμα από τον τρομερό πόνο. Τότε ο Φρικέτος ώρμησε στο τέταρτο απ' αυτία, που για λόγους εύνηότητας δεν τό είχε πειράξει καθόλου. Τό καθαλλάσε μ' ένα πήδημα κι' ενώ οι Αυστραλιανοί χωροφύλακες κυλιόντουσαν καταγής με τά άλογά τους, έλασθημύσαντες κι' ουρλιάζοντας, ώρμησε σαν λαίλαψ μπροστά.

Τό χαμίνι μας, ενώ έχοντας πειά τό φόβο ότι τον κυνηγούσαν, λιγότεμε τό δρόμο του άλόγου κ' εξακολουθούσε τό μονόλογο του:

Νά που λυπάμαι τώρα για την τύχη τεσσάρων τετραπόδων και δεν θρίσκω ούτε μια λέξη, οίκτου για τους ιδιοκτήτες τους, που τους καταδίκασα έτσι σε τρομερές στερήσεις και ίσως σε θάνατο από πείνα...

Ξέρω ότι θρισκόμουν σε νόμιμη άμυνα... Διαβολοχωροφύλακες... Άς μ' άφταν κι' αυτοί ήσυχου... Στο κάτω-κάτω, άς άβνε τ' άλογά τους.

Πάντως, θα χρειαστούν ώρες ολόκληρες για να βρουν άλλα άλογα...

Μία χαρά, αλήθεια, τους την κατάφερα... Όχι μόνο τους την έσκασα, τους πήρα τ' άλογο, αλλά έχω εδω κ' ένα ολόκληρο όπλοσάσιο. Άς κοπιώσουν να τά θάλουν τώρα μαζί μου...

Η μέρα είχε άρχισει να σκάη κι' ο Φρικέτος κυτταζε με μία χαρά εύκολοήτη την όπεροχη καρραμπίνα Μαρτινι που ήτανε κρεμασμένη απ' τό άλογο, τά σκουόλια, τά γεμισμένα προμηθειες, μία άλλη σασκούλα μέσα στην όποια θρισκόταν ένα ολόκληρο κοστούμι με μία κάσκα λευκή. Με μία άπεριγρηπτη σοβαρότητα, φόρεσε την κάσκα, κατόπι τη σπολή του που έρχόταν λίγο μεγάλη για τό μπόι του, γέμισε την καρραμπίνα του, την πέρασε στόν ώμο του κι' άνωρθώθηκε στο άλόγο του με περιφάνεια κατεπάνου.

Ο ήλιος τρυπούσε εκείνη τη στιγμή τις καταγνιές της αλγής κι' έχρυσωνε τις κορυφές των εύκαλύπτων. Οι πολύχρωμοι παπαγάλοι πετοούσαν στον άέρα και μακριά, τά κογκουάρ ηηδοούσαν στα παινά τους πόδια τρομαγμένα και τρώπωναν μέσα στα σίδεντρα.

Καθώς άπολάμβανε αυτό τό ποιητικό θέαμα του ευνηήματος της φύσεως με τό γούστο ενός Παρισιάνου που λατρεύει την έξοχη, ο Φρικέτος έζέταζε και τη διάπλωση του εδός-φους. Έξασανα, άφισε να τό ξεφύγη μία κραυγή γασός καθώς είδσε πολυάριθμα άποτυπώματα ποδιών άλλων κάτω στη γη.

Μέσα σ' αυτό τό πλήθος των ίνιδων, χωρίς άλλο οι δικάται μου άχ έγασαν τά δικά μου. Φαινόται πως θρίσκομαι στο δρόμο που παύρουν οι χρυσοθήρια για να πάνε στον και-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

νούριο καταυλισμό. Καθώς είν' εκεί ο σκοπός του ταξιδιού μου μπορώ να εξακολουθήσω το δρόμο μου μ' όλη την ήσυχια... Τιποτε δεν με θιάζει, άφοι οι λαμπροί αυτοί άστρυντικοί θρίσκοι επί του παρόντος τουλάχιστον, σ' άδυναμια να με καταδιώξουν...

...Μά Ξεφανα, Ξαναρίχνοντας το βλέμμα του στη γη, αναπήδησε στο άλογο του και μουρμούρισε κατασφιασμένος:

—Άι! δέν έχω καθόλου τύχη!... Λογάριαζα πώς τά ίχνη του άλόγου μου θά είχαν μπερδευτή με τ' άλλα, μά ή άτυχια μου τό θέλημα έτσι, ώστε να τούχουν κολλήσει οιδερένια πέταλα, πού τά ίχνη τους ξεχωρίζουν άνάμεσα σ' άλλα πεντακόσια!

»Διάβολε! Αυτό γίνεται σωθόρα... Αυτά τά πέταλα πού μοιάζουν με τά σπαθιά της τράπουλας, είνε μοναδικά σ' αυτό τό μέρος. Μήπως είνε κανένα σημάδι διακριτικό γιά τ' άλογα τών αστυφυλάκων;... "Η μονάχα του άλόγου πού καθαλλάω;

»Αδιάφορα... Πρέπει να διορθώσουμε τά πράγματα και γρήγορα μάλιστα. "Ένας καθαλλάρης πού γυρίζει στην αυστραλιανή ζούγκλα, πρέπει νάχη μαζί του λίγα καρφιά κι' ένα σφυρί γιά τήν περιποσι πού τό άλογο του θά ξεπεταλωθή στό δρόμο.

»Διάβολε! Ξεκακολώθηκε, θγαζόντας από τή μιά άπ' τ'ς ασκοκάλες, μιά πέτσινη θήκη αρκετά βαρειά, έδώ μέσα θά βρω χωρίς άλλο ό,τι μου χρειάζεται... Νά και μιά τανάαια οιδερένια... Αυτοί οι "Άγγλοι είνε πολύ προνοητικοί άνθρωποι. Δέν μπορώ θέθασα ν' αλλάξω τό σχήμα τών πετάλων του άλόγου μου...Γι' αυτό τό καλύτερο πού έχω να κάνω, είνε να τά βγάλω... "Έτσι τά πόδια του δέν ξεχωρίζουν από τά πόδια τών άλλων άλόγων πού πέρασαν από δά...

Κι' ό Φρικέτος, χωρίς να χασομερήσει καθόλου, πέζεψε, έδεσε τό άλογο του σ' ένα δέντρο κ' έπειτα άρχισε να τού θγαζή τά πέταλα. Δουλειά εύκολη, πού τήν τελείωσε μέσα σέ λίγες στιγμές.

—Ώραα, είπε Ξανακαθαλλάωντας στην έλλα, έκανα ό,τι ήταν άνθρωπίνως δυνατόν γιά να ξεφανώσω τά ίχνη μου. Τώρα πρέπει να τραβήξω μπροστά, χωρίς να χάνω τόν καιρό μου. "Ο διάβολος να μέ πάρη, άν οι "Έγγλέζοι μου θά θάλουν με τό νού τους ότι ένας κουτο-φράγκος, όπως λένε, θά τά πρόβλεπε δλ' ατά...

Άφοι τό πιό δύσκολο εΐχε γίνει, ό Φρικέτος δέν εΐχε πειά να κάνει τίποτε άλλο, παρά να εγκαταλειφθή στην δυνατή ράχη του άλόγου του και ν' άκολουθήση τά ίχνη πού έκατοντάδες άλλα άλογα είχαν χαράξει.

Προχώρησε δυό δλόκληρες ήμέρες, χωρίς να τού σμυθί τό παραμικρό έπεισόδιο, χωρίς σφεδόν να σταθή, και τιμώντας με δλη του την καρδιά τ'ς προμηθειες του "Άγγλου πόλισηαν.

Όσο προχωρούσε, άναγνώριζε από χίλια δυό σημάδια, ότι πλησίαζε, άν όχι σέ μιά πόλι, τουλάχιστον σ' ένα μεγάλο καταυλισμό ανθρώπων. Τά ίχνη γινότουσαν πιό πρόσφατα και πιό πολυάριθμα. "Επίσης κάθε τόσο συναντούσε καθαλλάρηδες, οι όποιοι περιώντας κοντά του ή διασταυρούμενοι μαζί του, έφριχαν σ' αυτόν ή μάλλον στά ρούχα του ποιατές γεμάτες έχθρα.

Βαϊδολάτες με πλώρια καμτσίκια, με κόκκινα ανοιχτά πουκάμισα, με έσπυθά γένεια τόν ήλιο, θσοκοί ντυμένοι με κουρέλια κι' άκολουθούμενοι άπ' τούς μολοσσούς τών, μεταλλωρύχοι πού τραβούσαν γλωμοί, άδυνατισμένοι, τσοκισμένοι άπ' τ'ς στερήσεις κι' άπ' τή σκληρή δουλειά τών χρυσών κάμπων,

κτύταζαν τόν ταξειδιώτη μας, χωρίς να τού άπειθύνουν τήν εγκάρδια εκείνη καλημέρα πού πάντα τήν αλλάζουν μεταξύ τους, αυτοί πού τρέχουν άνάμεσα άπ' τήν άφρικανική ήπειρο.

Ό Φρικέτος, έλάχισια εξοικειωμένος με' αυτούς τούς ψυχρούς τρόπους, δέν ήξερε τί να σκεφτή κι' άναρωτιόταν άνάμεσα σέ ποιόν πληθυσμό εΐχε πέσει.

—Δέν μπορώ να καταλάβω τίποτε!... Μά τί έκαναν λοιπόν σ' αυτούς τούς καλούς ανθρώπους

πού είνε συνήθως φλύαροι σάν νήσους και φιλόξενοι σάν Σκωτσέζοι; "Αν με λέγανε Σάμ Σμιθ, θά καταλάβαινα τήν αντιπάθεια τους... Μά είμαι ντυμένος σάν τούς αντιπροσώπους της ένόπλου δυνάμεως πού φροντίζει γιά τήν άσφάλεια του τόπου... Κι' άσφαλώς όλοι οι άνθρωποι πού συναντώ στό δρόμο μου δέν μπορεί να είνε ήλιοται γιά ν' αντιπαθούν τόσο τή στολή μου...

Ό Φρικέτος θά μάθαινε σέ λίγο τήν εξήγησι αυτού του φαινομένου, άν μπορούσε να θεωρηθή φαινόμενο. "Η άτελείωτη φυτεία, πού ήταν γεμάτη δέντρα, σκόρπια έδώ κι' εκεί, κάτω άπ' τά όποια άπλωνόταν ως τό τέλος του ορίζοντος ή χλόη πλιμυριοσιμιά λαμπρά λουλούδια, τελείωσε άπότομα σάν τοίχος και ό μικρός Παρισιός, θαμνωμένος από τόν ήλιο πού τόν χτύπησε Ξεφανα, εΐδε σέ πεντακόσιων-έξακοσίων μέτρων άπόσταση μιά κοιλιάδα αρκετά μεγάλη, στη μέση της όποιας φανόταν ένα πλήθος πολυθρόνο άνθρώπων.

Τά δέντρα είχαν ξεφανωτή πειά, σάν να τά είχαν κάψει κερανοί. "Η θλάστησι τών λεμιώνων εΐχε ξεφανωτή κι' αυτή, Παντού, ένα έδαφος κτρινωπό, σκαμμένο, άναστατωμένο, άπλωνόταν. "Εδώ κ' εκεί, δέντρα ριγμένα κάτω, μπερδευότουσαν με ρίζες άποστασμένες άπ' τή γη κι' όμοιες με πλώριες άράχνες. Σκηνές πάνινες, άμφιθόλου καθαριότητας, ήταν στή μέθε με μιά γραφική άκαταστασία στά πλευρά της κοιλιάδος, πού τή γέμιζαν φωνές σέ όλες τ'ς γλώσσες του κόσμου.

Ό Φρικέτος θρισκόταν μπροστά σ' ένα κάμπο χρυσοσφιού. Αύτες ή κουρελιασμένες σκηνές ήταν, ίσως, τό έμβρομο μιάς μεγάλης πόλεως.

Έκείνη τή στιγμή, ή πυρετώδεις έργασίες της κοιλιάδος εΐχαν διακοπή άπο ένα από τά έπεισόδια εκείνα πού συμβαίνουν τόσο συχνά μεταξύ τών χρυσοθηρών: έπρόκειτο να έφαρμοστή ό νόμος του Λίντς σ' ένα κλέφτη.

Ό Φρικέτος δέν δυσκολεύτηκε πού να καταλάβη περί τίνος έπρόκειτο. Περιτοχιτισμένος από κουρελιασμένους χρυσοθηρες, πού ούρλιαζαν μανιασμένοι, ένας άνθρωπος πού τόν έσπρναν σάν ζώο στό σφαγείο, χτυπιόταν με τή θηλειά της κρεμάλας περασμένη στό λαϊμό και ούρλιαζε, διαμαρτυρούμενος πώς είνε άθώος...

Σ' έκάτο ποδιών περίπου άπόσταση, ένα κομμοφόρο δέντρο ξεχώριζε στό γυμνό έδαφος και διάγραφε στό φόντο τού γαλάζιου ούρανού, τόν σκελετωθή κορμό του. Αυτό τό δέντρο θά χρειαζιμε ως άγχόνη, στήν όποια, άδόχος ή έννοχος, ό δυστυχημένος άνθρωπος θά κρεμιόταν από τό πλήθος πού τόν εΐχε καταδικάσει.

Ό μικρός Παρισιός, μπροστά τού θέαμα αυτό ανατρίχιασε κι' όλο του τό άμα ανέθηκε στό κεφάλι του. Στερεώθηκε στό άλογο του, κράτησε καλά τά χαλινάρια του και κάλυπτε μπροστά.

—Κατάρα! μούγκρισε σαγκώνοντας τά χείλη του. Αυτό μου θυμίζει τή μέρα πού λίγο έλειψε να με κρεμάσουν και μένα στο Ρ'ιο-Γκράντε. "Αν δέν μ' έσωζε τότε ένας καλός άνθρωπος, δέν θά συνέχιζα τώρα τό γυρο του κόσμου... Γι' αυτό πρέπει

τώρα να προσπαθήσω να σώσω κι' έγώ αυτό τό φτηνό διάβολο... "Ας γίνη ό,τι γίνη!". "Εμπρός!

Τό άλόγο του, σφιγμένο στά πλευρά άπ' τά γαλύθδινα πόδια του, ηηδούσε τώρα πάνω άπ' τ'ς λακκούβες κι' από τά ύψώματα της γης.

Οι χρυσοθηρες, γελασμένοι από τή στολή του Φρικέτου, παραμέρισαν, φωνάζοντας:

—Οι πόλισημεν! Οι πόλισημεν!...

—Τώρα ξεγνώ, εΐπε από μέσα του ό Φρικέτος, τά λουά θλέμματα πού μου έφριχαν όσοι συναντούσα στό δρόμο μου. Νόμιζαν ότι πραγματικά ήμουν πόλισημεν κι' ότι έρχόμουσ γιά να τούς χαλάσω τό άραίο αυτό πανηγύρι.

Τό άλόγο του εΐχε φτάσει πειά στην πρώτη σει-

Ό Φρικέτος εκάλπαζε άνάμεσα από τή ζούγκλα...

